(గత సంచిక తరువాయి)

"**యిప్పుడు అది గేరప్ అయ్యింది.** మామయ్య కూడా అందులో యిన్వెస్ట్ చేశాడు. కొత్త ఆఫీస్ బిల్డింగ్ కూడా తీసుకున్నాను. దాని యింటీరియర్స్ డిజైన్స్ రెడీ అయ్యాయని ఫోన్ వచ్చింది. ఆర్కిటెక్ట్‌ని యింటికి రమ్మన్నాను కానీ సియా బయటికి వెళదాం అంది. అందుకని మేమే వచ్చాం."

రచిత కళ్ళు అప్రయత్నంగానే సియానా కోసం వెదికాయి.

"సియా యింకా ఆర్కిటెక్ట్ ఆఫీస్‌లోనే వుంది. పై ఫ్లోర్ నుంచి చూస్తే కాఫీ షాప్‌లో నువ్వు కనిపించావు. అందుకే, నిన్ను కలవాలని ముందుగా వచ్చి యిక్కడ వెయిట్ చేస్తున్నాను."

"సియానా, అభీ కలిసి వచ్చారన్నమాట. యిప్పుడు వాళ్ళిద్దరి మధ్య ఏ అడ్డుగోడలు లేవు." రచిత అనుకుంది.

స్టైయిర్‌కేస్ మీద అభీ సియానాని ముద్దుపెట్టుకోవడం ఆమె అతని ఫియాన్సీ అని వసూ చెప్పడం. నాజూకుగా వుండే సియానా రూపం కళ్ళముందు రీలులా కదిలింది.

"ఓ.కే. కంగ్రాట్స్. నీ కొత్త వెంచర్ సక్సెస్ కావాలని కోరుకుంటున్నాను. అయామ్ హేపీ ఫర్‌యూ" చెప్పి, గబగబా అక్కడ నుంచి కదలబోయింది.

"ఏమిటంత తొందర? మాట్లాడుతూ వుంటే వెళ్ళిపోతావేం?"

"నాకు ఆఫీసులో పనివుంది. అయినా, మాలాంటివాళ్ళు పనిచేయకపోతే మీకే నష్టం" బాధ అంతా వ్యక్రోషం రూపంలో వెలిబుచ్చింది.

"ప్లీజ్." మళ్ళా ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడు.

"యిలా మాటిమాటికీ రోడ్డుమీద చేయిపట్టి ఆపకు. సియానా చూస్తే బాధపడుతుంది."

అభినవ్ హర్ట్ అయినట్టు చూశాడు.

"రచితా.. ఫోన్ చేస్తే తీయడంలేదు. మెసేజ్‌లకి రిప్లై యివ్వడంలేదు. ఎందుకు నన్ను ఎవాయిడ్ చేస్తున్నావు?" నిలదీస్తున్నట్టుగా అడిగాడు.

"ప్లీజ్ అభీ ఆ రోజు రాత్రి జరిగినదాన్ని బట్టి నువ్వు నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నట్టున్నావు. ఐ వాంట్ టు ఫర్‌గెట్ యిట్. నువ్వు కూడా మర్చిపోతే మంచిది. ప్లీజ్... నన్ను మళ్ళా కలవాలని ట్రై చేయకు."

"అదే అడుగుతున్నాను. ఎందుకు మర్చిపోవాలి?" కోపాన్ని అణుచుకుంటున్నట్టు అన్నాడు.

"ఎందుకంటే, పేరు, పరపతి, డబ్బు అందం వున్న సియానాని కాదని, నా వెంటపడుతున్నావంటే మోసపోయేంత మూర్ఖురాల్ని కాదు. నా వల్ల యింకో ఆడపిల్ల బాధపడడం నాకు యిష్టం లేదు" కటువుగా మాట్లాడి గబగబా వెళ్ళిపోయింది.

ఆఫీసుకి బయలుదేరబోతుండగా, రచిత సెల్‌ఫోన్ రింగయ్యింది.

"అమ్మా.. నేను బాబూరావ్‌ని మాట్లాడుతున్నాను." అవతలి నుంచి వినిపించింది.

బాబూరావు పేరు వినగానే రచిత నిటారుగా అయ్యింది.

"చెప్పండి" అంది.

"మీ యిల్లు అమ్మకానికి వస్తే ముందుగా ఒకమాట చెప్పమన్నారని. ఫోన్ చేస్తున్నాను. మా అల్లుడు బెజవాడలో వాటర్ బాటిల్స్ తయారుచేసే ఫ్లాంటు పెడతానంటున్నాడు. అందుకే, యిల్లు కొంత పొలం బేరం పెట్టాను. మీరు యిల్లు తిరిగి కొనుక్కోదలుచుకుంటే, నాకు వారం లోపు చెప్పండి" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

బాబురావు దుర్గాపురంలో అనసూయమ్మ యింటిని కొన్న వ్యక్తి.

"ఆస్తిలా పడివుంటుందని కొన్నానుగానీ, పడగొట్టి కట్టించే ఆలోచన లేదమ్మా!" అని ఆయన అన్నప్పుడు రచిత ఎంతో సంతోషించింది.

భవిష్యత్తులో డబ్బు అవసరపడి అమ్మకానికి పెడితే ముందుగా తెలియజేయమని, వీలైతే తనే కొనుక్కుంటానని చెప్పింది కూడా.

ఆ మాటే గుర్తుంచుకుని ఫోన్ చేశాడు బాబూరావు.

ఆఫీసుకి వెళ్ళినా రచితకి యిల్లు విషయమే పదే పదే మనసులోకి వస్తూ వుంది.

"లంచ్‌కి వస్తావా? అని మెసేజ్ పెట్టి అరగంట అయ్యింది" అని సారంగ్ వచ్చి అడిగేదాకా ఆ విషయమే గుర్తుకు రాలేదు.

"అయామ్.సారీ.." అంటూ లాప్‌టాప్ మూసేసి అతని వెనకాలే నడిచింది.

కారుని వేలెట్ పార్కింగ్‌కి యిచ్చి, హోటల్ లోపలికి వెళ్ళారు. చల్లని ఎయిర్‌కండిషన్డ్ హాల్లో, వేడి వేడి పదార్థాలు హడావుడిగా సర్వ్ చేస్తూ వున్నారు వెయిటర్‌లు.

ముందుగా రిజర్వ్ చేసిన టేబుల్ వైపుకు నడిచాడు సారంగ్. రచిత అతన్ని అనుసరించింది.

గోడలకు ఎత్తైన తైలవర్ణచిత్రాలు. తగిలించి వున్నాయి. వాటి ముందు స్టాండు మీద గుత్తులుగా విరగబుసిన గులాబీ మొక్కలు. ఎయిర్ కండిషన్ చల్లదనానికి తోడుగా గులాబీల పరిమళం హాయిగొలిపేట్టు వుంది.

హడావుడిగా తిరిగే వెయిటర్లు, ప్లేట్లు, స్పూన్ల చప్పుళ్ళు సందడి చేస్తూంటే, మంద్రంగా వినిపిస్తున్న సంగీతం ప్రశాంతతని కలిగించే ప్రయత్నం చేస్తూ వుంది.

కిటికీలో నుంచి బయట వచ్చే పొయే కార్లను చూస్తూ కూర్చుంది రచిత.

"సార్.. మీ ఆర్డర్.." తెల్లగా మల్లెపూవులా వున్న యూనిఫాం వేసుకొచ్చిన వెయిటర్ వచ్చి అడిగాడు.

"మిక్స్‌డ్ వెజ్జీ సూప్, పుల్కా, దాల్ తడఖా" రచిత వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"సేమ్.. ప్లస్ కర్డ్ రైస్" చెప్పింది.

"ఇంకేంటి విషయాలు" టేబుల్ మీద మోచేయి పెట్టి ముందుకు వంగుతూ అడిగాడు.

"మన న్యూప్రాజెక్ట్‌లో 'లేయర్ 3' మీద పనిచేయడానికి యింకా కొంతమందిని హైర్ చేసుకుంటే బావుంటుందేమో సర్"

"రచితా ప్లీజ్. వర్క్ సంగతి వద్దు. యింకేదైనా మాట్లాడు" దాదాపు మందలించినట్టే అన్నాడు.

"అన్నట్టు నువ్వు వెజిటేరియనా? నాన్ వెజిటేరియనా?"

"నా ఆర్డర్ విన్న తర్వాత కూడా మీకు అనుమానమేనా?" అంది నవ్వుతూ.

"జస్ట్, కన్‌ఫర్మేషన్ కోసం అడిగానంతే. "

"మనిద్దరికీ ఒక పాయింట్ కలిసినట్టే అయితే."

రచిత నవ్వింది.

"దుర్గాపురం వెళ్ళావా? ఈ మధ్య కాలంలో"

రచిత కళ్ళు విశాలంగా చేసుకుని, ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"మీకెలా తెలుసు?"

"నాకు మాత్రమే కాదు, ఆఫీసులో వాళ్ళందరికీ తెలుసు. అరగంట మాట్లాడితే అందులో నాలుగుసార్లు దుర్గాపురం అని వినబడుతుందని అంటారు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

రచిత కూడా శృతి కలిపి నవ్వింది.

"అవును. నా చైల్డ్‌హుడ్ అంతా అక్కడే గడిచింది. నాకు మా వూరన్నా, మా యిల్లన్నా చాలా యిష్టం."

"అయితే, ఒకసారి నీతోపాటు నేనూ దుర్గాపురం చూడాలి."

"తప్పకుండా"

పొగలు కక్కుతున్న సూప్, పుల్కాలు, కూరలు పెరుగన్నం బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళాడు వెయిటర్.

"ఇవాళ నిన్ను లంచ్‌కి యిన్వైట్ చేయడానికి వెనుక ఒక కారణం వుంది. నిన్నో విషయం అడగాలనుకుంటున్నాను." వేడి సూప్ బౌల్‌ని ముందుకి లాక్కుంటూ అన్నాడు.

ఏమిటన్నట్టు తలపైకెత్తి చూసింది రచిత.

"నా గురించి నీ అభిప్రాయం ఏమిటి? ఐ మీన్.. నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను. అంటే నీ సమాధానం ఏమిటి అని" నేరుగా అడిగేశాడు.

యిటువంటి సంభాషణ వూహించని రచితకి, ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు.

మళ్ళీ సారంగ్ చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

"ఈ రెండు నెలలనుంచీ నిన్ను బాగా గమనిస్తున్నాను. నీ పనీ, మాట, మన్నన అన్ని నాకు బాగా నచ్చాయి.

నా గురించి చెప్పాలంటే మాది మిడిల్ క్లాస్ ఫామిలీ. చిన్నప్పట్నుంచీ చదువు, కెరీర్‌లాంటి వాటి మీదే శ్రద్ధపెట్టాను.

నో గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్, నో ఫ్లర్టింగ్.. యుకెన్ ట్రస్ట్ మి.

పెళ్ళయితే ఫర్‌ఫెక్ట్ ఫ్యామిలీ మేన్ అనిపించుకునే లక్షణాలన్నీ నాలో వున్నాయి.

తెలియాల్సిందల్లా నీ అభిప్రాయమే. నా ప్రపోజల్‌కి నీ సమాధానం ఏమిటో బాగా ఆలోచించుకుని చెప్పు" మధ్య మధ్య తడబడుతూ, మొహమాటపడుతూ చెప్పదలచుకున్న విషయం పూర్తిచేశాడు.

"నాకు కొంచెం టైం కావాలి.. సారంగ్" పెరుగన్నం మీద అందంగా పేర్చిన దానిమ్మ గింజలవైపు చూపు మళ్ళించుకుంటూ అంది.

"ఫర్వాలేదు. టేక్ యువర్ టైం. కానీ, ఒకటి గుర్తుంచుకో. నీ నుంచి పాజిటివ్ ఆన్సర్ వస్తే మాత్రం నేను లక్కీయస్ట్ పర్సన్ అని అనుకుంటాను" ఆర్ద్రతతో అన్నాడు.

రచిత మౌనంగా విన్నది.

పొద్దున బాబురావ్ ఫోన్‌కి తోడుగా ఆలోచనలకి అదనపుభారం పడ్డట్టయ్యింది.

ప్లేటులో స్పూన్ కదులుతూ వుంది కానీ, తినబుద్ధికాలేదు. సారంగ్ చనువుగా కర్డ్‌రైస్ బౌల్ అందుకుని రచిత ప్లేటులో వడ్డించి, తన పళ్ళెంలో కొద్దిగా వేసుకున్నాడు.

గ్లాసులోకి మంచి నీళ్ళు వంపుకుందామని రచిత జగ్‌ని అందుకోబోయింది. అంతలోనే అతను తీసుకున్నాడు. అతని చేతివేళ్ళు తగలడంతో రచిత చేతిని వెనక్కి తీసుకుంది.

"లెట్ మీ డూ యిట్.." అంటూ రచిత గ్లాసులోకి ఒంపాడు. వెయిటర్ ఫింగర్ బౌల్స్‌తో బాటూ, బిల్ కూడా తెచ్చి టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

"లెట్ మీ షేర్ యిట్" రచిత అంటున్నా వినకుండా, బిల్ అంతా అతనే పే చేశాడు.

రచితకి యిదంతా యిబ్బందిగా వున్నా, ఏమీ అనలేకపోయింది.

రాత్రి పడుకున్నా నిద్రపట్టకపోవడంతో, నెమ్మదిగా లేచి హాల్లోకి వచ్చి వసుధకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడింది.

"వావ్.. నీకు యిల్లు మళ్ళా దక్కించుకునే ఛాన్స్ వచ్చింది. దీనికి ఎందుకింత ఆలోచన? వెంటనే, కొంటానని ఫోన్ చేసి చెప్పు." ఉత్సాహంగా అంది వసూ.

"ప్రస్తుతం వున్న పరిస్థితిలో ఆ యిల్లు కొనలేనే"

"మేడమ్ ఏమిటీ బీద అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి. మనిద్దరికీ ఒకే శాలరీ వస్తుంది. కథలు చెప్పకు" కవ్వింపుగా అంది.

"నాన్న కాన్సరు ట్రీట్‌మెంట్‌కి నా దగ్గర దాచివుంచిన డబ్బంతా వాడేశాను. దానికి తోడు పదిలక్షలు పర్సనల్ లోన్ కూడా తీసుకున్నాను."

"ఓ నిజమే అయామ్ సారీ. నాకా సంగతే గుర్తులేదు. సరే నీకు ఎంత ఎమౌంట్ అవసరం అవుతుందో చెప్పు, మనీ ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తా."

"ఓహ్. థాంక్స్ వసూ. యిప్పుడు చాలా రిలీఫ్‌గా వుంది. రేపు బాంక్ వాళ్ళతో హౌసింగ్ లోన్ విషయం మాట్లాడి, ఎంత ఎమౌంట్ అవసరం అవుతుందో చెప్తాను. నీకైతే ఏ యిబ్బందీ లేదుకదా" అనుమానంగా అడిగింది.

"మరీ ఫార్మల్‌గా మాట్లాడకు. నాకే యిబ్బందీ లేదు. ఇక నీ ప్రాబ్లం సాల్వ్ అయ్యిందిగా. హాయిగా పడుకో. రేపు మాట్లాడుకుందాం."

రచిత గుండెల మీద భారం దించినట్టయ్యింది.

ఒక సమస్య తీరింది. ఇక సారంగ్‌కి ఏం సమాధానం చెప్పాలో ఆలోచించింది రచిత.

కానీ దుర్గాపురంలో యిల్లు తొందరలో తిరిగి సొంతం కాబోతుంది అన్న వూహ ఆమెను వూపిరాడకుండా చేసింది.

సంక్రాంతి పండగకి వాకిట్లో పోటీలుపడి ముగ్గులు పెడుతుంటే "యిక ముగ్గుపిండి అయిపోయింది. వేసింది చాలు" అని అమ్మమ్మ కేకలు పెట్టడం, తొలకరి జల్లుకి పెరట్లో బీరపాదులు పెట్టడం, వంటగదిలోకి పాము దూరినప్పుడు జరిగిన హంగామా..

ఆ యింటితో ముడిపడిన జ్ఞాపకాలన్నీ వరసగా ఒకదాని వెంట ఒకటి గుర్తుకు వచ్చాయి. "ఆఫీసుకి మూడు నెలలు సెలవు పెట్టి అమ్మమ్మను ఆ యింటికి తీసుకుని వెళ్ళి అక్కడ కొన్నిరోజులు గడపాలి" అని నిర్ణయించుకుంది.

"దానికి ఏమేమి ఏర్పాట్లు చేయాలి?" అని ఆలోచించుకుంటూ ఎప్పటికో నిద్రలోకి జారుకుంది.

పోష్ లొకాలిటీలో కొత్తగా కట్టిన బంగ్లా, మరీ విశాలంగా లేకపోయినా లేటెస్ట్ ఆర్కిటెక్చర్‌తో చూడడానికి పొందికగావుంది.

అభీ యిల్లు కొన్నప్పటినుంచి, శకుంతలాదేవి దాదాపుగా యిక్కడే వుంది.

హరిప్రసాద్, అభీ మధ్య ఏర్పడిన మనస్పర్ధలు పూర్తిగా పరిష్కారం కాకపోయినా, తీవ్రత చల్లబడడంతో యిటు పి.కె గ్రూప్స్ బిజినెస్, అటు 'షెరోనాటెక్' వ్యవహారాలూ రెండు అభీనే చూసుకోవాల్సి వస్తుంది.

ఏనాటికైనా ఎవరో ఒకరు తగ్గకపోతారా? అన్న ఆశతో ఎదురుచూస్తూ వుంది శకుంతలాదేవి.

ప్రొద్దుటే స్నానం ముగించి, పూజగదిలోకి వెళ్ళబోతుండగా టేబుల్ మీద పెట్టిన సెల్‌ఫోన్ అదే పనిగా మోగుతూవుంది.

"గౌరీ! ఫోన్ ఎవరో చూడు" చెప్పింది.

పూజ సమయంలో కావలసినవారు అయితే తప్ప, సహజంగా ఫోన్ తీయడానికి యిష్టపడదామె.

స్క్రీన్ మీద 'అభినవ్' పేరు చూసి పనిమనిషి గబగబా ఫోన్ తెచ్చి అందించింది.

"అమ్మా నువ్వు యింట్లోనే వున్నావుకదూ" కంగారుగా వుంది అభీ గొంతు.

"అవును యింట్లోనే వున్నాను. నువ్వు ఎందుకు కంగారుపడుతున్నావు? ఏమైంది అభీ" ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"నేను ఒక్క అరగంటలో యింటికి వస్తాను. ఈలోపు ఎక్కడికీ వెళ్ళకు ఎవరికీ ఫోన్ చేయకు"

శకుంతల ఇంకోమాట మాట్లాడేలోపలే ఫోన్ కట్ అయ్యింది. అభీ గొంతులో కంగారు శకుంతలని భయపెట్టింది. ప్రశాంతంగా పూజ కూడా చేసుకోలేకపోయింది.

అరగంటకన్నా ముందే అభీ యింటికి వచ్చాడు. వస్తూనే, శకుంతల చేయిపట్టి నడిపించుకుని వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చోబెట్టాడు. "అమ్మా ఒక విషయం చెబుతాను. కంగారుపడకుండా విను. మనసు గట్టి చేసుకుని విను. గుర్‌ప్రీత్ అత్తయ్య వస్తున్న కారుకి యాక్సిడెంట్ అయ్యింది. అత్తయ్య మనకిలేదు. చనిపోయింది" నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

ఆ వార్త వింటూనే, శకుంతల మొహం పాలిపోయింది.

"ఇప్పుడే పోలీస్ ఫార్మాలిటీస్ పూర్తయ్యాయి. ఇప్పుడు బెంబేలు పడే సమయంకాదు. మామయ్యకి ధైర్యం చెప్పాల్సిన సమయం." అభీ మాటలతో మనసు కూడగట్టుకుంది ఆవిడ.

వెంటనే, యిద్దరూ హరిప్రసాద్ యింటికి బయలుదేరారు.

ఢిల్లీనుంచి, చండీఘడ్ నుంచి గుర్‌ప్రీత్ తరపు బంధువులు వచ్చేసరికి కాస్త ఆలస్యం అయ్యింది.

రాజకీయ నాయకులు, బిజినెస్ పరిచయాలు, పెద్ద పెద్ద వాళ్ళంతా వచ్చారు. సియానా చిన్నపిల్లలా ఏడుస్తూ వుంటే, శకుంతలాదేవి గుండెలకు హత్తుకుని ఓదార్చే ప్రయత్నం చేసింది.

అందరికంటే, ఎక్కువగా కుంగిపోయింది హరిప్రసాదే పైకి కన్నీళ్ళు కనిపించకపోయినా లోలోపలే కుమిలిపోతున్నట్టుంది అతని మొహం.

అన్ని కార్యక్రమాలు, అయ్యేవరకూ శకుంతల, అభీనే అక్కడి వ్యవహారాలన్నీ చక్కబెట్టారు.

"బాబూరావుగారూ మీరు ఒకటి చెప్పి యింకోటి చేయడం ఏమీ బాగాలేదు" కోపంగా అంది రచిత.

"ఏం చేయను తల్లీ! యిదంతా నా అల్లుడు చేసిన నిర్వాకం"

"మీరు చెప్పి వారం కూడా కాలేదు. యింతలోనే యింటిని వేరేవాళ్ళకి ఎలా అమ్మారు?"

"చెప్పాగా తల్లీ నా అల్లుడు ప్లాంటు కోసం ఐదురూపాయల కాడికి ముందుగానే, డబ్బు వడ్డీకి తెచ్చాడంట.

కొన్న పార్టీ వాళ్ళు మార్కెట్ రేటు కంటే అయిదురెట్లు ఎక్కువ డబ్బు యిస్తామన్నారు. అల్లుడు ముందుగా బజానా కూడా తీసుకున్నాడు. యింక నేనేం చేసేది చెప్పమ్మా!" అవసరాన్నీ, అసహాయతనూ వివరిస్తూ చెప్పాడు బాబూరావు.

రచిత అప్పటికీ ప్రయత్నం విరమించకుండా, బాబూరావుని అడిగి యింటిని కొన్న వ్యక్తి నంబరు తీసుకుంది.

ఆ నంబరుకి ఫోన్ చేసింది. అది యింటిని కొన్న వ్యక్తి మేనేజర్‌ది. "అతను ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఆ ప్రాపర్టీని వదులుకునేది లేదని, దానికోసం కొద్దిరోజులుగా కాచుకుని వున్నామని" ఖరాఖండీగా చెప్పాడు.

"మేనేజర్‌ని మెయిన్‌టెయిన్ చేస్తున్నారంటే, బాగా డబ్బున్న వాళ్ళే అయివుంటారు. మన వేడికోళ్ళు వాళ్ళకేం లెక్క?" అనుకుంటూ విచారంగా ఫోన్ కట్ చేసింది.

"జీవితంలో గోల్స్, టార్గెట్స్ ఏమీలేవు. దుర్గాపురంలో యింటిని తిరిగి స్వంతం చేసుకోవాలనీ, అమ్మమ్మని అక్కడికి తిరిగి తీసుకుని వెళ్ళాలనే ఒక్క కోరికా తీరకుండా పోయింది."

రచితకి పనిమీద మనసు లగ్నం కావడంలేదు.

"హాయ్ః రచితా" సారంగ్ క్యూబికల్ వాల్‌మీద చేతులు పెట్టి లోనికి తొంగిచూస్తూ అన్నాడు.

"హలో.." బలవంతంగా నవ్వే ప్రయత్నం చేసింది. సారంగ్ తన మనసు బయటపెట్టినప్పటి నుంచి ఆఫీసులో అతన్ని తప్పించుకుంటూ తిరుగుతూ వుంది.

"కాఫీ తాగుతూ మాట్లాడుకుందామా?" అడిగాడు.

"సారీ.. సారంగ్ నాకింకో అప్పాయింట్ మెంట్ వుంది" సెల్ లో ఒకసారి టైం చూసుకుంటూ అంది.

"ఫర్వాలేదులే" అతని మొహంలో నిరుత్సాహం దాగలేదు.

రచిత భారంగా నిట్టూరుస్తూ అతను వెళ్ళినవైపే చూసింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments